FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

föredraget den 6 juni 2000 *

1. Europeiska gemenskapernas kommission har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 10 juni 1998, med stöd av artikel 169 i EG-fördraget (nu artikel 226 EG) väckt talan om fastställelse av att Republiken Grekland, genom att inte på ett riktigt sätt ha införlivat vissa bestämmelser i rådets direktiv 93/118/EG av den 22 december 1993 om ändring av direktiv 85/73/EEG om finansiering av hygienundersökningar och kontroller av färskt kött och fjäderfäkött, [1] har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt EG-fördraget, särskilt vad beträffar bestämmelserna i kapitel I punkterna 1, 2 och 5 i bilagan till direktivet.

Tillämpliga bestämmelser

2. Rådets direktiv 85/73/EEG av den 29 januari 1985 om finansiering av hygienundersökningar och kontroller av färskt kött och fjäderfäkött, i dess lydelse enligt direktiv 93/118/EG (nedan kallat direktivet), [2] har till syfte att tillnärma reglerna angående finansieringen av hygienundersökningar och kontroller i slakterierna, för att säkerställa att kontrollförfarandena fungerar väl och förhindra konkurrensstörningar.

3. I artikel 1.1 åläggs medlemsstaterna att ta ut en avgift för de kostnader som orsakas av hygienundersökningar och kontroller av kött som åsyftas i de olika gemenskapsdirektiven.

4. De standardbelopp som tas ut vid tillämpningen av denna avgift fastställs i kapitel I i bilagan till direktivet och beror bland annat på vilket slags djur det är fråga om, dess ålder och vikt.

5. De standardbelopp som är avsedda att täcka undersökningskostnaderna i samband med slakt anges i punkt 1 i detta kapitel, medan beloppen som tas ut vid undersökningar och kontroller i samband med styckning anges i punkt 2.

* Originalspråk: franska.

1 — EGT L 340, s. 15; svensk specialutgåva, område 3, volym 55, s. 188.

2 — EGT L 32, s. 14; svensk specialutgåva, område 3, volym 18, s. 104.

6. I punkt 5 i samma kapitel anges de fall då en stat kan fastställa avgifter till ett lägre belopp än standardbeloppet.

7. I Grekland införlivades detta direktiv genom presidentdekret nr 34/94.

Förfarandet

8. Kommissionen anser att presidentdekret nr 34/94 inte överensstämmer med kraven i direktivets bilaga eftersom det, i strid med bestämmelserna i kapitel I punkterna 1, 2 och 5 i denna bilaga,

— inte tar upp kategorin hovdjur/hästdjur bland de köttsorter som avgifterna enligt direktiv 93/118/EEG skall tillämpas på, trots att denna kategori uttryckligen anges i kapitel I punkt 1 b i bilagan till direktivet,

— fastställer avgiftsbeloppen för hygienkontroll vid slaktning och styckning till 50 procent av det gemenskapsrättsliga standardbeloppet utan att motivera denna minskning enligt föreskrifterna i bilagan till direktivet,

— slutligen undantar fjäderfäkött från styckningsavgiften, trots att denna köttsort omfattas av direktivets tillämpningsområde.

9. Med anledning av att Republiken Grekland varken svarade på den formella underrättelsen eller efterkom det motiverade yttrandet från kommissionen, har den senare, med stöd av artikel 169 i fördraget, väckt talan om fördragsbrott på grund av underlåtenhet att införliva, eller felaktigt införlivande av, bestämmelserna i kapitel I punkterna 1, 2 och 5 i direktivets bilaga.

10. Republiken Grekland har yrkat att domstolen skall ogilla kommissionens talan.

11. I det följande kommer jag att gå igenom kommissionens anmärkningar en efter en.

Underlåtenheten att ta upp kategorin hovdjur/hästdjur bland de köttsorter som omfattas av de avgifter som föreskrivs i direktivet

12. Kommissionen har hävdat att eftersom inte kategorin hovdjur/hästdjur omnämns i presidentdekret nr 34/94, när det gäller avgifter som tas ut vid hygienkontroll i samband med slakt, säkerställs inte ett korrekt införlivande av direktivet.

13. Den grekiska regeringen har medgivit att presidentdekret nr 34/94 inte tar upp denna kategori. I enlighet med tillämpliga nationella och gemenskapsrättsliga bestämmelser kan dock djurslakt enbart utföras i godkända slakterier. I Grekland har emellertid inget slakteri getts tillstånd för slakt av hovdjur/hästdjur, varför det enligt regeringen följaktligen inte förekommer någon slakt av dessa djur i den medlemsstaten.

14. Kommissionen har gjort gällande att i enlighet med domstolens rättspraxis skall direktiv införlivas på ett klart och tydligt sätt så att enskilda får kännedom om sina rättigheter och skyldigheter.[3] Medlemsstaterna är i synnerhet skyldiga att införa en tydlig rättslig reglering inom det område som täcks av det ifrågavarande direktivet och *den omständigheten att en viss aktivitet inte förekommer i en medlemsstat kan inte rättfärdiga frånvaron av genomförandebestämmelser*. Det förhållandet att inget slakteri i Grekland har godkänts för slakt av hovdjur/hästdjur hindrar inte att dessa djur i framtiden kan komma att slaktas där. Direktivets tillämpning fullt ut kan inte vara beroende av behöriga nationella myndigheters vilja att godkänna eller inte godkänna sådana slakterier, vilket innebär att en nationell tvingande bestämmelse avseende hovdjur/hästdjur är nödvändig.

15. Den grekiska regeringen har svarat att det obligatoriska förfarandet för godkännande av slakterier är tillräckligt och leder till det resultat som åsyftas i direktivet, vilket medför att kommissionens argument som grundar sig på en möjlig framtida slakt saknar relevans. Att denna kategori inte omnämns i presidentdekret nr 34/94 är följaktligen, enligt regeringen, helt utan rättslig betydelse.

16. När rådets direktiv 96/43/EG av den 26 juni 1996 om ändring och kodifiering av direktiv 85/73/EEG om finansieringen av veterinära besiktningar och kontroller av levande djur och vissa animaliska produkter och om ändring av direktiv

3 — Dom av den 15 mars 1990 i mål C-339/87, kommissionen mot Nederländerna (REG 1990, s. I-851) och av den 30 maj 1991 i mål C-59/89, kommissionen mot Tyskland (REG 1991, s. I-2607).

90/675/EEG och 91/496/EEG [4] genomförs, vilket kommer att ske inom kort, kommer det presidentdekret som utfärdas med anledning därav i vart fall att uttryckligen hänvisa till kategorin hästdjur/hovdjur.

17. Det rättsliga problem som skall lösas i det här målet är vilken betydelse det har, med hänsyn till principen att direktiv skall införlivas, att en verksamhet som omfattas av ett gemenskapsdirektiv inte förekommer i en viss medlemsstat.

18. Detta juridiska problem är inte nytt eftersom domstolen redan har stött på en liknande fråga inför domen av den 15 mars 1990 i det ovannämnda målet kommissionen mot Nederländerna, vilket rörde rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar. [5]

19. I detta mål skulle medlemsstaterna enligt det ifrågavarande direktivet bland annat förbjuda fågeljakt från flygplan. Som skäl till underlåtenheten att genomföra den direktivbestämmelse som förbjöd en sådan aktivitet, anförde den svarande medlemsstaten att flygplan inte används vid jakt i landet och att det eftersom den förbjudna aktiviteten inte förekom på dess territorium inte var nödvändigt att genomföra något formellt införlivande.

20. Såsom generaladvokaten Van Gerven med rätta framhöll i sitt förslag till avgörande i det ovannämnda målet, kan en sådan försvarsgrund endast tas i beaktande om den nederländska regeringen hade visat att den aktivitet som förbjöds enligt direktivet inte i något fall kunde förekomma på det nederländska territoriet. Det räcker härvid inte med att hänvisa till de faktiska omständigheter som är för handen i en given situation, eftersom denna situation alltid kan förändras. En tydlig rättslig reglering, som under alla förhållanden garanterar att direktivet tillämpas fullt ut, är följaktligen alltid nödvändig för den händelse att sådana förändringar inträder.

21. Domstolen anslöt sig till generaladvokaten Van Gervens ståndpunkt, genom att konstatera:

"Den omständigheten att vissa aktiviteter som är oförenliga med direktivet inte förekommer i en medlemsstat rättfärdigar inte att det saknas rättsliga bestämmelser i detta hänseende. För att säkerställa att direktiv tillämpas fullt ut i rättslig och inte bara faktisk mening, måste medlemsstaterna införa en rättslig reglering inom det ifrågavarande området."

22. Är då denna rättspraxis tillämplig i det förevarande målet?

4 — EGT L 162, s. 1.

5 — EGT L 103, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 2, s. 161.

23. Enligt min mening är svaret ja, även om direktivet som är föremål för prövning i detta mål inte föreskriver ett förbud, utan en handlingsskyldighet. Den grekiska regeringen har nämligen enbart åberopat faktiska omständigheter. Även om inget slakteri hittills har godkänts och det därför inte har förekommit någon slakt av hovdjur/hästdjur, är det ostridigt så att den aktuella situationen kan förändras. Det finns inget rättsligt hinder mot att tillstånd beviljas eftersom presidentdekret nr 410/94, som fogats som bilaga till svaromålet, inte utesluter en sådan möjlighet. Den grekiska regeringen har för övrigt själv erkänt att denna situationen är av tillfällig art. Den har nämligen till stöd för sitt försvar gjort gällande att "när rådets direktiv 96/43 genomförs och införlivas, vilket kommer att ske inom kort, kommer det presidentdekret som utfärdas med anledning därav i vart fall att uttryckligen hänvisa till kategorin hästdjur/hovdjur, vilket också innebär att denna kategori i framtiden kommer att omfattas av reglerna".

24. När det gäller vilken betydelse detta argument kan tillmätas, är det tillräckligt att erinra om domstolens fasta rättspraxis, enligt vilken "föremålet för en talan enligt artikel 169 i fördraget fastställs genom kommissionens motiverade yttrande och att även om fördragsbrottet har upphört efter utgången av den tidsfrist som fastställts i enlighet med andra stycket i den artikeln, finns det fortfarande ett intresse av att målet avgörs i syfte att fastställa grunden för det ansvar som en medlemsstat, på grund av fördragsbrottet, kan ha gentemot andra medlemsstater, gemenskapen eller enskilda".[6] Denna rättspraxis gäller *a fortiori* då det har gjorts gällande att förseelsen snart kommer att rättas till.

25. Jag anser alltså att kommissionens första anmärkning är välgrundad.

Fastställandet av avgiften till 50 procent av det gemenskapsrättsliga standardbeloppet

26. Presidentdekret nr 34/94 har fastställt avgiftsbeloppen som tas ut vid hygienkontroller i samband med djurslakt och styckning till 50 procent av det gemenskapsrättsliga standardbeloppet.

27. Kommissionen har anfört att den minskning som gjorts av de grekiska myndigheterna visserligen inte går utöver vad som är tillåtet enligt gemenskapsbestämmelserna, men att en sådan minskning inte kan rättfärdigas med stöd av kapitel I punkt 5 i direktivets bilaga, enligt vilken medlemsstaterna endast får sänka standardbeloppet i den mån som "lönekostnader, strukturen på anläggningarna och förhållandet mellan veterinärer och inspektörer skiljer sig från genomsnittet i gemen-

6 — Dom av den 30 maj 1991 i det ovannämnda målet kommissionen mot Tyskland, punkt 35.

skapen som grundval för beräkningen av de standardbelopp som fastställs i punkterna 1 a och 2 a". De grekiska myndigheterna skulle följaktligen ha informerat kommissionen om de omständigheter som gjorde att man ansåg sig ha rätt att ta ut minskade avgifter enligt nationella regler.

28. Republiken Grekland har för sin del hävdat att när levnadsomkostnaderna och lönekostnaderna i en medlemsstat väsentligt avviker från genomsnittet i gemenskapen, vilket legat till grund för standardbeloppet, så tillåter direktivet att avvikelse görs från det beräknade gemenskapsrättsliga beloppet, såvida inte medlemsstaten i fråga beslutar om en minskning av beloppet som uppgår till mer än 55 procent av de belopp som anges i direktivet.

29. När detta krav är uppfyllt, ankommer det följaktligen på den ifrågavarande medlemsstaten att fastställa avgiften och den har därvid att beakta en mängd faktiska, materiella och sociala omständigheter.

30. Kommissionen har anfört att alla undantag måste grundas på precisa uppgifter och med beaktande av direktivets syfte, vilket är att säkerställa att kontrollförfarandena fungerar väl och förhindra konkurrensstörningar.

31. Den har tillagt att detta krav stöds av artikel 5 i EG-fördraget (nu artikel 10 EG), liksom av artikel 2.5 i direktivet, enligt vilken "[m]edlemsstaterna skall — inledningsvis två år efter införandet av det nya systemet och därefter på kommissionens begäran — till kommissionen meddela uppgifter om fördelningen och användningen av avgifterna och måste kunna motivera sina beräkningsmetoder".

32. Den grekiska regeringen har hävdat att varken direktivet eller någon annan bestämmelse i gemenskapsrätten ålägger medlemsstaterna att till kommissionen överlämna uppgifter som visar att en sådan minskning av avgiften är välgrundad.

33. I vilket fall som helst är, enligt regeringen, den omständigheten att levnadsomkostnaderna och lönekostnaderna i Grekland skiljer sig väsentligt från sådana kostnader i andra medlemsstater allmänt känd, varför varken ett särskilt rättfärdigande eller förtydligande eller ytterligare bevis om detta behövs. De grundläggande uppgifterna angående varje medlemsstats ekonomi är nämligen välkända och särskilt tillgängliga för tjänstemänn inom kommissionen.

34. Enligt kommissionen kan inte argumenten angående levnadsomkostnader och löneläget i Grekland i tillräcklig grad rättfärdiga minskningen i fråga, eftersom de grekiska myndigheterna i detta syfte borde ha lagt fram uppgifter om lönekostnader och administrativa utgifter inom området i

fråga, om strukturen och kostnaderna för verksamheten, om kostnader för undersökning av restsubstanser som är inberäknade i avgiftsbeloppet och om det rådande förhållandet mellan veterinärer och inspektörer, eftersom det är på grundval av dessa uppgifter som beslutet att minska avgiftsbeloppet med 50 procent har fattats.

35. Enligt min mening stöds kommissionens argumentering av kapitel I punkt 5 i direktivets bilaga eftersom medlemsstaterna, enligt dess lydelse, kan avvika nedåt från de belopp som fastställts i punkterna 1 a och 2 a till ett belopp motsvarande "de faktiska kostnaderna för kontroll", vilket enbart kan betyda att när förutsättningarna är uppfyllda för att utta ett lägre belopp än det standardbelopp som fastställts på gemenskapsnivå, är omfattningen av minskningen en fråga som helt och hållet avgörs av de nationella myndigheterna.

36. Eftersom kommissionens anmärkning inte avser de avgifter som tas ut i Grekland, utan den grekiska regeringens underlåtenhet att rättfärdiga dessa, är det emellertid mot bakgrund av skyldigheten enligt artikel 2.5 i direktivet som domstolen skall undersöka om Republiken Grekland har gjort sig skyldig till fördragsbrott.

37. Enligt min uppfattning skall artikel 2.5 i direktivet tolkas på så sätt att medlemsstaterna är skyldiga att på eget initiativ underrätta kommissionen om fördelningen och användningen av avgifterna när två år gått efter det att den nya ordningen infördes samt därefter på kommissionens begäran. När det däremot gäller beräkningsmetoden för avgiften föreskriver den nämnda artikeln enbart att medlemsstaterna skall *kunna* redovisa sin beräkningsmetod. Detta innebär att de nationella myndigheterna inte är skyldiga att göra detta förrän kommissionen begärt det. Det skulle förhålla sig annorlunda endast om det hade angetts i bestämmelsen att uppgifterna angående fördelningen och användningen av avgifterna skulle *åtföljas* av handlingar som gör det möjligt att rättfärdiga beräkningsmetoden för dessa avgifter.

38. Denna tolkning stöds av artikel 8.1 i direktivet, som uttryckligen bemyndigar Grekland att "göra undantag från de principer som föreskrivs i detta direktiv när, på grund av geografiska förhållanden, kostnaderna för uttag av en avgift i geografiskt avlägsna regioner är högre än avkastningen av avgiften". För detta särskilda fall föreskriver denna bestämmelse att "de grekiska myndigheterna skall till kommissionen anmäla omfattningen av de undantag som beviljas. Uppgifterna skall vid behov åtföljas av nödvändiga förklaringar".

39. Utöver detta särskilda undantag är skyldigheten att underrätta kommissionen om beräkningsmetoden beroende av att kommissionen tidigare har begärt sådana uppgifter. Det är sålunda endast möjligt att konstatera att en överträdelse har skett om de grekiska myndigheterna har avstått från

att svara eller vägrat att svara på kommissionens begäran.

40. Under förfarandet inför domstolen har kommissionen påstått att den vid flera tillfällen har begärt att den grekiska regeringen skulle överlämna dessa uppgifter. Den säger sig dock inte ha fått något svar, inte ens efter att ha översänt den formella underrättelsen och det motiverade yttrandet under det förfarande som gett upphov till detta mål.

41. I den formella underrättelsen anges att minskningen på 50 procent som de grekiska myndigheterna tillämpar skulle kunna anses förenlig med den gemenskapsrättsliga regleringen, men att "det likväl är nödvändigt att visa att denna minskning är välgrundad med stöd av de uppgifter som har legat till grund för beräkningen av avgifterna". Det förekommer dock ingen hänvisning till någon som helst begäran av uppgifter som lämnats innan den formella underrättelsen avsändes. Det ankommer dock på kommissionen att styrka det påstådda fördragsbrottet och för detta krävs att den visar att den tidigare har överlämnat en begäran om rättfärdigande av beräkningsmetoden som den grekiska regeringen har underlåtit eller vägrat att svara på. Påståendet i repliken att en sådan begäran har överlämnats vid ett flertal tillfällen innan den formella underrättelsen översändes, är inte tillräckligt för att ersätta en sådan bevisning.

42. I enlighet med domstolens rättspraxis på området, "har den formella underrättelsen till syfte att under det administrativa förfarandet som föregår talan om fördragsbrott avgränsa föremålet för talan och att för den medlemsstat som uppmanas att inkomma med synpunkter ange de omständigheter som är nödvändiga för att den skall kunna förbereda sitt försvar". [7]

43. Den formella underrättelsen skall sålunda kortfattat identifiera en förmodad överträdelse av gemenskapsrätten av en medlemsstat och uppmana denna att lämna sina synpunkter. Den påstådda överträdelsen måste alltså föreligga redan då den formella underrättelsen avsänds. I detta fall består den faktiska överträdelsen som tillskrivs den grekiska regeringen av en underlåtelse att överlämna de uppgifter som har legat till grund för beräkningen av de minskade avgifterna. Direktivet föreskriver dock enbart att medlemsstaterna skall rättfärdiga sin beräkningsmetod på kommissionens begäran och inte att de är skyldiga att göra detta på eget initiativ. Kommissionen kan således inte klandra den grekiska regeringen för att inte ha efterkommit dess begäran så länge som den inte framlägger bevis för att den har begärt in uppgifter angående beräkningen innan den formella delen av det administrativa förfarandet inleddes.

44. Kommissionen kan dessutom inte klandra de grekiska myndigheterna för att inte ha svarat på den formella underrättelsen eller det motiverade yttrandet, eftersom dessa handlingar "ingår i ett inledande förfarande som inte har någon tvingande

7 — Se bland annat dom av den 17 september 1996 i mål C-289/94, kommissionen mot Italien (REG 1996, s. I-4405).

rättsverkan i förhållande till mottagaren". [8]

45. Kommissionens talan kan följaktligen inte vinna bifall på grundval av dess andra anmärkning

Tillämpningen av styckningsavgifter för fjäderfä

46. Kommissionen har anfört att det inte krävs att någon avgift skall betalas i Grekland för hygienundersökningar och kontroller i samband med styckning av fjäderfä. I artikel 3.2 i presidentdekret nr 34/94 saknas nämligen, i strid med bestämmelserna i kapitel 1 punkt 2 a i direktivets bilaga, preciseringen att standardbeloppet för styckningsavgiften skall läggas till de belopp som anges i punkt 1 i bilagan, som också omfattar kategorin fjäderfä.

47. Den grekiska regeringen har gjort gällande att kommissionens anmärkning skall avfärdas med hänsyn till att fjäderfä inte är befriade från styckningsavgift för färskt kött. Av artikel 3 i det ovannämnda dekretet framgår nämligen klart att en sådan avgift tas ut, eftersom det i denna artikel hänvisas direkt till presidentdekreten nr 599/85 och 959/81, som under tiden ersatts av dekreten nr 410/94 och 291/96. De senare anger att en styckningsavgift skall tas ut för fjäderfä, vilket överensstämmer med direktivets bestämmelser.

48. Kommissionen har betonat att ett införlivande av ett direktiv förutsätter att det finns en rättslig reglering som säkerställer att direktivet tillämpas fullt ut på ett tillräckligt klart och tydligt sätt. Det ovannämnda dekretet är sålunda inte tillräckligt klart och tydligt vad beträffar skyldigheten att betala in styckningsavgiften för fjäderfä.

49. Den grekiska regeringen har dessutom gjort gällande att det finns en fast administrativ praxis som överensstämmer fullt ut med bestämmelserna i direktivet, vilken innebär att styckningsavgifter för fjäderfä inbetalas överallt i hela Grekland. De handlingar som lagts fram som bevis för sådana inbetalningar under förfarandet vid domstolen ger enligt regeringen dessutom fullt stöd för Republiken Greklands påstående.

50. Det kan omedelbart konstateras att det sista argumentet från den grekiska regeringen inte på något sätt kan vinna framgång, eftersom varken administrativ praxis eller förekomsten av faktiska omständigheter som motsvarar det resultat som direktivet föreskriver enligt fast rättspraxis kan avhjälpa bristen på införlivande av de bestämmelser som skall införlivas med nationell lag eller annan författning. Det

8 — Dom av den 22 april 1999 i mål C-272/97, kommissionen mot Tyskland (REG 1999, s. I-2175).

är förvisso riktigt att skyldigheten att införliva ett direktiv "inte nödvändigtvis förutsätter en lagstiftningsåtgärd i varje enskild medlemsstat" [9], eller till och med "inte nödvändigtvis innebär att dess bestämmelser måste återges i ett särskilt uttryckligt lagstadgande, utan det kan räcka med att bestämmelserna framgår ur ett mer allmänt juridiskt sammanhang, förutsatt att direktivet tillämpas fullt ut på ett tillräckligt klart och tydligt sätt". [10]

51. Det är just här som vi kommer in på det huvudsakliga argumentet från den grekiska regeringen, nämligen att den reglering som är i kraft i Grekland, när det gäller fjäderfä, garanterar att en avgift tas ut såväl vid kontroller i samband med slakt som i samband med styckning.

52. Det måste i detta avseende konstateras att utformningen av den grekiska regleringen inte medger slutsatsen att den uppfyller detta krav på klarhet. Det är nämligen ostridigt, vilket kommissionen påpekat, att artikel 3.2 i presidentdekret nr 34/94 (som anger att "beloppet som nämns i första punkten skall läggas till de belopp som nämns i artikel 2.1 a, b och c") inte anger kött från fjäderfä, medan den i fråga om kött från nötkreatur samt från får, gris och get klart föreskriver att avgiften för styckning tillkommer, utöver den avgift som tas ut i samband med slakt.

53. Denna brist skapar i sig en osäkerhet när det gäller de belopp som skall betalas av de ekonomiska aktörerna, och risken finns att dessa därför kan tolka frånvaron av en föreskrift vad beträffar kött från fjäderfä i artikel 3.2 i presidentdekret nr 34/94 som att styckning av denna köttsort inte medför att en avgift tas ut enligt samma villkor som för de andra köttsorterna.

54. En sådan osäkerhet leder enligt min mening till slutsatsen att direktivet inte har införlivats på ett korrekt sätt på den här punkten.

55. Den grekiska regeringens uppgift att det i praktiken, om hänsyn tas till två andra presidentdekret (nämligen presidetdekreten nr 599/85 och 959/81, som under tiden har ersatts av presidentdekreten nr 410/94 och 291/96), kan konstateras att en särskild avgift tas ut vid styckning av fjäderfä, saknar således betydelse. Det har för övrigt inte framkommit varför de grekiska myndigheterna, för kött från fjäderfä, enligt egen uppgift har valt att införliva direktivet genom en samling av texter, vilket per definition leder till ökad oklarhet för de

9 — Dom av den 23 maj 1985 i mål 29/84, kommissionen mot Tyskland (REG 1985, s. 1661; svensk specialutgåva, volym 8, s. 221).

10 — Dom av den 13 oktober 1987 i mål 236/85, kommissionen mot Nederländerna (REG 1987, s. 3989).

ekonomiska aktörerna, i stället för en enda text, medan hela den reglering som införlivar direktivet återfinns i en enda text för de andra köttsorterna, nämligen presidentdekret nr 34/94.

56. Talan kan därför enligt min mening bifallas på grundval av kommissionens tredje anmärkning.

Rättegångskostnader

57. Med hänsyn till att två av kommissionens tre anmärkningarna för mig framstår som välgrundade, men att kommissionen inte yrkat att svaranden skall ersätta rättegångskostnaderna, anser jag att en tillämpning av artikel 69.2 och 69.3 i rättegångsreglerna ger vid handen att kommissionen, förutom sina egna kostnader, bör ersätta en tredjedel av Republiken Greklands kostnader, medan den senare i övrigt skall bära sina egna kostnader.

Förslag till avgörande

58. Med hänsyn till vad som har anförts ovan, förselår jag att domstolen beslutar enligt följande:

— Genom att underlåta att ta upp kategorin hovdjur/hästdjur bland de djur för vilka en avgift tas ut i samband med slakt, och att uttryckligen undanta fjäderfä från tillämpning av styckningsavgiften, har Republiken Grekland underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt kapitel I punkterna 1 b och 2 a i bilagan till rådets direktiv 93/118/EG av den 22 december 1993 om ändring av direktiv 85/73/EEG om finansiering av hygienundersökningar och kontroller av färskt kött och fjäderfäkött samt enligt fördraget.

— Talan ogillas i övrigt.